

bagefter over for megen Regn? Og nu staar Kornet her i al sin Herlighed og spotter vor Selv-klogskab og alle vore Bekymringer!“

Han tav et Øjeblik og vedblev derpaa:

„Der ligger egentlig en dyb Lære for os Mennesker i alt dette!“

Og efter endnu en Stunds Tavshed fortsatte han:

„Jeg tror, jeg vil benytte dette Emne til min Præken paa Søndag. Der kan i dette Billede siges et og andet, som vi alle — og maaske særlig i denne Tid — kan have godt af at indprente os.“

Han havde fortsat sin Vandring men standsede fra nu af foran næsten hveranden Ager og brød ud i Beundring over den fremvældende Rigdom. Han havde igen sat sin gule Straahat paa Hovedet og bøjet dens brede Skygge ned over Panden for at skaane sine Øjne, der i den sidste Tid ikke ret havde kunnet taale Sollyset. Hans noget trætte Udseende røbede i det hele, at han endnu ikke fuldkomment havde forvundet de sidste Maaneders haarde Prøvelser.

Ovre paa den anden Side af Vejen fulgte Hansine ham taalmodigt trods hans idelige Standsninger og hørte paa ham med et opmærksomt, noget forskende Udtryk, saasnart han talte. Selv forholdt hun sig tavs, . . . indtil Emanuel pludselig faldt